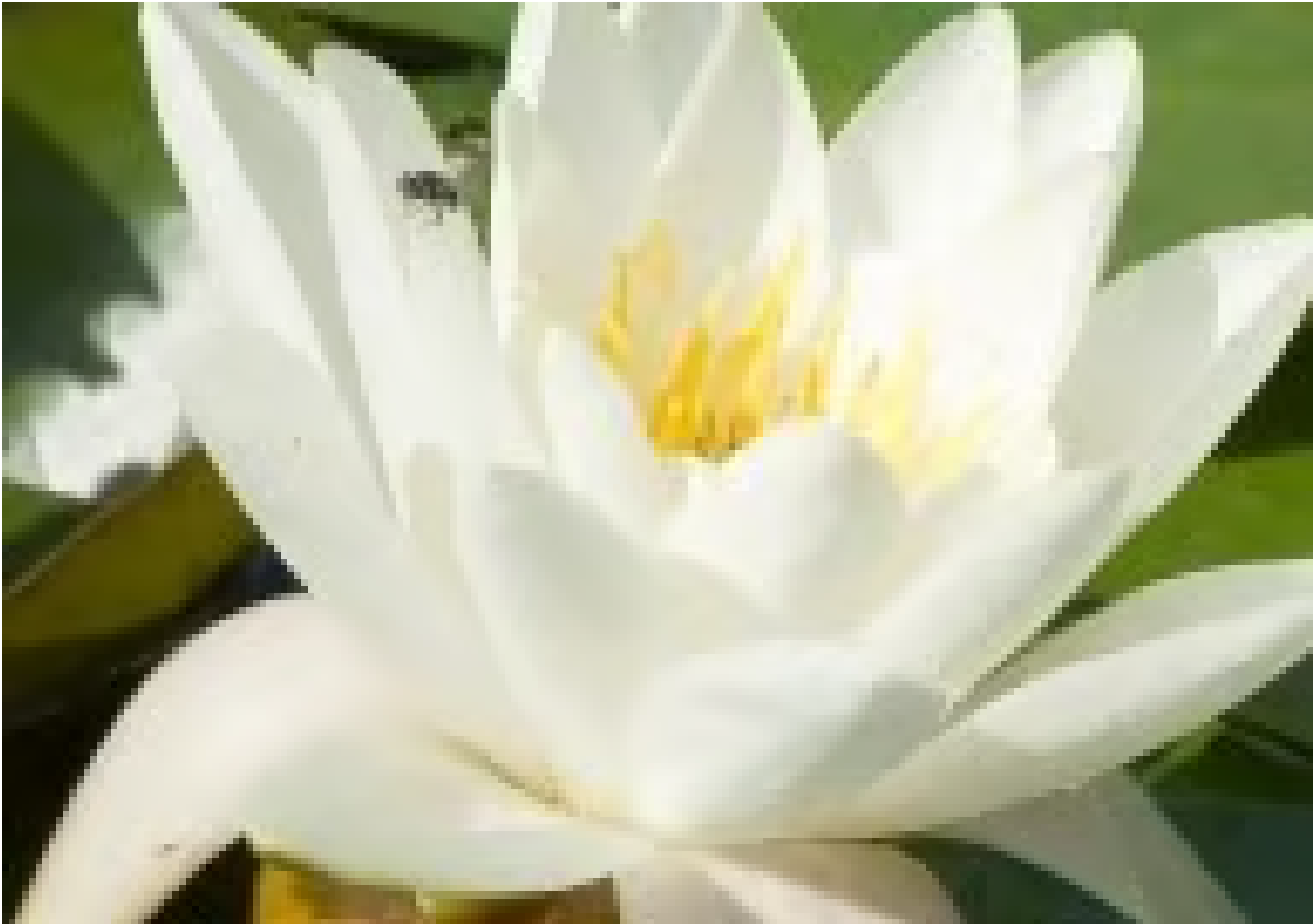

«Naila»

Jeg skulle ønske jeg hadde en familie hvor jeg ble hørt.

Jeg vil ikke gifte meg, og jeg vil ikke ha barn., Eier: iStockphoto.

Like før jeg fylte 17 år, skrev jeg under ekteskapskontrakten med en imam. Ingen forklarte meg hva det egentlig betydde.

Fram til bryllupet litt over ett år etterpå, hadde jeg ingen kontakt med han jeg skulle gifte meg med. Han er en fjern slektning uten utdannelse. Jeg likte ham ikke, men jeg hadde ikke noe annet valg enn å gifte meg. På den tida hadde jeg en kjæreste fra samme land som familien min kommer fra.

De opprinnelige intervjuene av de sju kvinnene ble gjort av cand. polit. Rachel Eapen Paul med økonomisk støtte fra en privat stiftelse i Danmark. Intervjuene var lengre og mer omfattende enn det som kommer fram her.

I likhet med i Norge, er den såkalte 24-års-regelen en del av lovverket i Danmark. Den ble vedtatt som et tiltak mot tvangsekteskap og familiegjenforening. Regelen sier at dansker bare kan ta med utenlandsk ektefelle til landet dersom begge er minst 24 år gamle.

Unni Rustad, tidligere ansatt ved Kilden kjønnsforskning.no, har redigert materialet. Historiene er gjort anonyme for å beskytte kvinnene.

Brødrene mine bestemmer

Jeg var to år da jeg kom til Danmark. Da jeg var liten, gikk jeg i barnehage. Etterpå gikk jeg på skole i mange år, og tok en bra eksamen fra videregående. Jeg hadde begynt på en helseutdannelse da jeg ble sendt for å gifte meg.

Før jeg ble gift, bodde jeg sammen med foreldrene og brødrene mine. Mor arbeider på aldershjem, far er pensjonist. Han drikker. Ingen av dem sier noe hjemme. Det er brødrene mine som bestemmer og som slår. En av brødrene mine er i fengsel, men jeg veit ikke hvorfor.

Jeg har et arr i hodet. Det fikk jeg av den ene broren min da jeg ikke ville bli hos mannen min. Han slo meg med et belte. Mor var hjemme, og hun prøvde å stoppe det, men det hjalp ikke. De har aldri slått mor, men jeg er blitt slått to ganger. Mor har også slått meg. Jeg liker ikke måten familien min fungerer på. Det er som om den er revet i stykker.

Jeg ble slått

En gang gikk jeg på skolen med solbriller for å dekke over blåmerkene, og da læreren min spurte, fortalte jeg at broren min hadde slått meg. Læreren var redd for at jeg ville skade meg sjøl, for en gang kuttet jeg meg i ansiktet, og tre ganger har jeg prøvd å ta livet av meg med piller.

Jeg ble sendt på sykehus, og brødrene mine fikk ikke vite hvor jeg var. Jeg fikk snakke med en psykolog, men han holdt med brødrene mine. «Det er galt å slå deg, men du må forstå at det er til ditt eget beste. Du må gjøre som brødrene dine sier», sa han. Heldigvis møtte jeg en annen psykolog som var flink til å høre på meg.

Etterpå bodde jeg på et ungdomshjem. Psykologen der mente jeg trengte mer hjelp, men brødrene mine sa at hvis jeg kom hjem, skulle alt bli bra. Kjæresten min overtalte meg til å dra

tilbake til familien, men det var en felle. Med en gang jeg kom hjem, ble jeg sendt til hjemlandet for å bli gift. Før jeg dro, gjorde kjæresten min det slutt. Jeg tror broren min hadde bedt ham om det.

Familien bor på ett rom

Mor og to av brødrene mine ble med meg. Da jeg møtte mannen jeg skulle gifte meg med, fortalte jeg ham at jeg hadde kjæreste, og at jeg ikke var jomfru. Jeg fortalte alt. Ingen mann ville hørt historien min uten å reagere. Alt han bryr seg om er å få en billett til Europa. Den store familien hans bor på ett rom. Da vi ble gift, sov de i hagen, og vi fikk rommet.

I begynnelsen var mannen min hyggelig mot meg. Så begynte det å gå opp og ned fordi jeg hadde så mange ønsker han ikke ville oppfylle. Jeg ville for eksempel gjerne besøke en tante jeg er glad i, men han ville ikke det. Han har aldri slått meg, bare klaget på meg av og til, men jeg er også tøff og ga svar tilbake.

Han hadde ingen innvendinger da jeg sa at jeg ville dra tilbake til Danmark. Han kunne ikke bli med. Jeg kommer ikke til å støtte han i å få turistvisum, og han har ikke råd til å betale det selv.

Det er litt over et år siden vi ble gift. Etterpå har jeg vært på besøk noen uker om gangen. Når vi snakker på telefonen, later jeg som ingenting, og er bare hyggelig.

Jeg rømte hjemmefra

Jeg rømte hjemmefra da den ene broren min trua meg med vold hvis jeg ikke begynte å jobbe i firmaet hans. Jeg ville ikke, for jeg hadde allerede to jobber. I seks timer ringte jeg rundt til krisesentere, men ingen torde ta imot meg. De sa jeg ville ha for mye frihet, de skjønte ikke problemene mine. Jeg tror de var redde for brødrene mine. Da jeg kom hit fikk jeg en tekstmelding fra han som hadde trua meg. «Du har en time på deg til å komme hjem», skrev han. «Jeg kommer ikke», skrev jeg tilbake.

Jeg har besøkt mor etter at jeg dro hjemmefra. Den eldste broren min var også der. Han lot som han ikke så meg, og han snakka ikke til meg. Han har et hjerte av stein. Alle kjenner ham, og alle er redde for ham. Hvis han vil at noen skal bankes opp, får han andre til å gjøre det for seg. Den yngste broren min er snill. Han har aldri slått kona si. Han er min beste venn, og jeg snakker med han om alt.

Da jeg kom til krisesenteret hadde jeg håp om at brødrene mine ville være enig i at jeg burde få skilsmisse, men de ignorerer meg bare og er ferdige med saken. Jeg må ordne alt alene, men jeg håper lillebroren min og faren min blir med meg og støtter meg. Jeg skal dra til mannen min og fortelle at jeg aldri kommer til å bli en god kone, og at han må la meg gå. Far er ikke klar over skilsmisseplanene mine, men jeg veit at han vil støtte meg.

Jeg vil hjelpe andre

Jeg føler meg inkludert i Danmark. Jeg har mange danske venner, og jeg stoler bare på dem. Det er ikke rart folk snakker stygt om innvandrere, for mange av dem oppfører seg ikke bra. Se bare på mordene som skjedde i Norge, broren som drepte de tre søstrene sine. Når utlendinger gjør sånt, blir de fordømt. Jeg er muslim, men er ikke så veldig religiøs, og følger ikke mange regler. Av og til ber jeg.

Når jeg kommer tilbake hit etter skilsmissen, vil jeg bo hos mor. Jeg håper jeg får lov til å bo hjemme. Hvis ikke det går, vil jeg spørre sosialarbeideren om å finne et sted for meg. Går ikke det, kan jeg komme tilbake til krisesenteret. Dette er hjemmet mitt nå, og jeg er glad for å være her.

Jeg vil ta en utdannelse, bli sosialarbeider og hjelpe andre kvinner som trenger hjelp. Jeg har ikke lyst til å gifte meg, og jeg vil ikke ha barn.

Jeg vil gjerne hjelpe andre, men jeg er sliten. Jeg har slåss mesteparten av livet. Jeg har prøvd å skjære meg i armen to ganger mens jeg har vært her. Folk prøver å legge hindringer i veien for meg hele tida. Jeg skulle ønske jeg hadde en familie hvor jeg ble hørt.

Se også

- [«Alisha»](#)
- [«Yasmeen»](#)
- [«Alia»](#)

TVANGSEKTESKAP

Det ble ikke vist noen globale meldinger eller andre viktige meldinger da dette dokumentet ble skrevet ut.